

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

Pěšinky.

Je to divných pěšinek
na tom světě božím,
jedny kvetou růžemi,
druhé bují hlozím.

Na ty první vzpomínám,
po těch druhých kráčím,
písněmi je kropívám,
slzami je smáčím.

Na ty první vzpomínám,
jako na sen krátký,
ale vždycky zářící,
nevyslovně sladký.

Růže, růže, růžičky,
kam jsem vkročil, kvetly,
jejich květy, poupata
za mnou věncem létly.

Za nimi se radosti
písně, zpěvy táhly,
jak mne potkal chlad a zžeh
do jedné je — náhlý.

Místo tkanou růžemi
cestou hlozím kráčím,
písněmi je kropívám,
slzami je smáčím...

R. Jesenská „Harfeník.“

Ke sjezdu české mládeže.

Konečně se naše mládež dočkala uskutečnění svého krásného snu. Ve dnech 27. a 28. října t. r. bude uspořádán první sjezd naší mládeže v Chomoutech u Varkovič (na Dubensku). Dne 27. sraz mládeže, při němž bude otevřena výstava knih. Večer divadlo („Závět“ od J. Štolby) sehrané odborem SČM. Chomouty. 28. pokračování výstavy, otevření obecní knihovny, přednášky, zpěvy, recitace básní. Večer taneční zábava. Toto jsou asi hlavní body programu, jenž ukazuje býti dosti pestrý. (Podrobný program bude rozeslán poštou.) Vzhůru tedy, mládeži, do Chomoutů! Tam se seznámíte všichni společně, načerpáte nových sil, pohovoříte si o svých starostech a radostech a tam se také pobavíte. Dokažte, že si vážíte své organizace, vzniklé z vašeho prostředí, z vašich potřeb. Tam se také dohovořte, kdy budou v které roční době pořádány pravidelné každoroční sjezdy. Ne mnoho, ale pořádně! Podáváme k tomu uvnitř Zornice návrh — uvažte, zdá vyhovuje a pak o všem pište do Zornice, aby bylo možno vše naležité a v patřičný čas zařídit. Každý sjezd musí vyznět naplno, vykonati kus poslání ve vašem životě, zanechati ve vašich duších hluboký a trva-

lý dojem. Při tom musí vykonati i kus práce propagační ve prospěch rozvoje organizační myšlenky Sdružení Československé Mládeže. Do každé české vesničky kolo SČM! To budiž heslem letošního sjezdu!

Ke konci upřímná prosbička: Při finančním rozpočtu sjezdovém bezapomeňte na naši Českou Matici Školskou, vaši vůdkyni. Ona prosí, — pomozte!

Zdraví vás všechny v dnech sjezdových
„Zornice.“

Naše osvětová instituce a naš volyňský tisk.

Česká matice školská je nejstarší mezi jinými našimi institucemi, zas „Hlas Volyně“ nejstarší mezi družstevními podniky. Všichni si dobře pamatujeme jejich založení, první činnost; neustále máme před očima jejich rozrůstání. Matice působí již dvanáctý rok, „H. V.“ koná své poslání již desátý rok. Matice vůči hledě rok co rok rozšiřuje svou blahodárnou činnost; vznikají neustále nová kola. Ve většině uvědomělých osad, kde jen částečně se cítilo česky, již dávno povstala kola. Pravda, máme ještě na Volyni několik osad a jedno město, kde by taková kola mohla existovati. O nich se již psalo v článku „H. V.“ číslo 48. ze dne 3-XII. 1931 r. „Jaký význam má změna stanov ČMŠ na Volyni“. Ačkoliv od té doby minulo tři plné roky, v těch osadách s založením kol ne pospíchají, rovněž nepospíchají tam i s čtením „Hlasu Volyně“. Tak jak Matice se rozrůstá, tak i „H. V.“ postupně proniká všude po české Volyni. Obsahově bezesporně se zdokonaňuje, úroveň jeho se stává vyšší. Jak Matice tak i „H. V.“ náležitě konají svoje kulturní poslání. Matice soukromými školami, počet kterých se neustále zvětšuje „H. V.“ zase svými články probouzí národní vědomí a rozšiřuje duševní obzor čtenářů. Matice jde dále: ona chce bdíti nad naší dorůstající mládeží (Sdružení české mládeže v Polsku), což je úplně správné a zasluhuje všestranné podpory od naší veřejnosti. „Hlas Volyně“ zase několik let před uskutečněním Sdružení vřele propagoval tu myšlenku na svých stránkách „Hlídky dorostu“. Prohlížeje všechny ročníky „H. V.“, každý musí zpozorovati, že otázce naší osvěty a náležitě výchovy mládeže označený týdeník věnuje nejvíce pozornosti.

Jestli celá česká Volyně okázale slavila desátileté výročí založení Matice dne 19-XI. 1933 roku, myslím, že ta samá Volyně vykoná také svou národní povinnost vůči „Hlasu Volyně“: svým správným předplácením, získáváním nových odběratelů

a dopisováním, umožní dočkati se význačného jubilea: desetiletého výročí založení „H. V.“, které připadá na den 1. května 1936 roku. Bude to tím významnější, že ještě žádný z dřívě vycházejících českých časopisů zde na Volyni nedočkal se tak důležitého výročí. Dočkali se „H. V.“ toho výročí, v co se pevně věří, česká Volyně bude mít za sebou ještě jednu skvělou zkoušku a Redakce plně zadostučinění za to, že správně pochopila psychologii naší veřejnosti.

Mládež nejlépe uctí to výročí, když doopravdy ji bude drahý osud „H. V.“ a „Zornice“, když se o ně bude zajímat, čísti, dopisovati a také ziskavati nové odběratelé (při dobré vůli a mladé energii vždy se to provede). Věří se, že tenkrát označený časopis se vzpruhou a lepší vyhlídkou do budoucna bude vcházeti do nového desetiletí svého působení.

Přítel.

(Poz. red.) Pisatel tohoto článku sděluje v dopise, že snad by bylo dobře k jubileu „Hlasu Volyně“ uspořádati sjezd československé mládeže. Je to myšlenka skvělá a myslím, že naše mládež ji věnuje patričnou pozornost. K této věci se ještě na stránkách Zornice vrátíme.

J. F-k.

Jazykový koutek.

Psali jsme několikrát o tom, že by byl na svém místě koutek v našem časopise, který by byl věnován otázkám mluvnickým a pravopisným. Dnes u nás zřídka kdo ovládá český pravopis úplně a proti jeho pravidlům se často hřeší. Chtěli bychom, aby čtenáři našeho listu se mohli poučit alespoň o těch nejdůležitějších otázkách mluvnice a pravopisu. Z těchto důvodů začínáme v „Zornici“

VI. Brouček.

Štvanec.

III.

Schylovalo se k večeru. Záplava růžových červánků zlatila zemi v pestré barvy pozdního podletí. Vlahý vánek ozdravoval zemlené lidstvo po úpalném dni ochlazuje horká čela i zemlené údy.

Ten vlahý vánek podvečera vzpružil ochablé síly zajatců, kteří se unaveně vlékli širokou zaprášenou cestou ku předu. Po stranách jeli na koních rakouští huláni a co chvíli pobízeli umdlevající karabáčem a nadávkami.

Jenda šel v první řadě, třebaže se mu únavou už kolikrát nohy v kolenou prolomily. Vždycky se zase vzchopil a přemáhaje únavu a hrozný hlad šel a šel—sunul se spíše—nevěda ani kam. Čtvrtý den už tak pochodovali o hladu a žízni v ohnivém žáru slunečním. Několik jich zůstalo na cestě, když vysílením padli a nepomohly ani rány a kopance strážců, a ten zbytek, který se tady vlékl, šedý od prachu a horka, byl už blízek smrti.

Vůdce, který jel trochu napřed, volal na hulani ukazuje nějaký bod na obzoru. Zajatci, třebaže nerozuměli německy, jaksi instiktivně vycítili, že to bude konečný cíl jejich cesty. Vzchopili se a jaksi rázněji vykročili, třeba že nevěděli co je tam čeká... Smrt nebude pro ně hroznější než ten-

uveřejňovati jazykový koutek a své čtenáře prosíme, aby ve vlastním zájmu věnovali mu náležitou pozornost.

* * *

Psáti pokud možno pravopisně správně, má býti touhou každého z nás. V českých školách se věnuje českému pravopisu náležitá pozornost, ale bohužel, takových škol je stále ještě málo a pak jsou zde lidé, kteří do české a nebo i jiné školy ani vůbec nechodili. Mnozí se naučili čísti a psáti doma a ti mají s pravopisem opravdové potíže, a pravopisné psaní se jim zdá býti jakési veliké a nedosažitelné umění. Opravdu je to snad umění, ale nikoliv nedosažitelné. Náš český pravopis má sice některé zvláštnosti, ale celkem není tak těžký, neboť se po většině píše slova také tak, jak se vyslovují. Kdo zná trochu němčinu, ví, jaké jsou nesnáze tam s psaním. Mnohem těžší pravopis mají Francouzové a ještě obtížnější Angličané. — Český pravopis se vyvíjel celá dlouhá staletí, a dnešní jeho stav je dovršením jeho dlouhého vývinu. Dochází sice ještě i dnes k některým změnám, o některých se snad ještě uvažuje, ale celkem pravopis zachováváme, jak se doposud vyvinul. Kde se činí změny, tam se mění jen na podkladě vědeckých badání. Tak do nedávna se psalo: péro, dvěře, děšť, hříště, nyní píšeme pero, dveře, dešť, hřístě atd.

Způsob, jakým se psávala v dávné minulosti, byl velmi nemotorný. Čeští písaři užívali při psaní písmen latinských. Nejstarší české památky, psané na půdě české, byly sice psány písmem slovanským, hláholicí a kyrilicí, když však padla říše Velkomoravská a do Čech přišlo západní křesťanství, přineslo sebou i latinské písmo, jakého my dnes užíváme s některými změnami.

to pochod.

Slunce už zapadalo, když dorazili konečně k onomu místu. „Zajatecký tábor“; prostranné pole ohražené vysoko ostnatým drátem a hodně husté, aby nebylo možno uprchnout — hrob živých obětí, které tu našly poslední odpočinek. Zemlení k smrti, vrli se ubožáci do vysoké trávy a většina upadla v strnulý stav — spánek — snad spánek smrti...

Jenda se dosud přemáhal; s zapadlých očí dosud vyzírala touha po životě. A jak by ne? Komu by se chtělo umřít, teď v rozkvětu přírody, v jaru mládí, když člověk dělá si na život naději nejkrásnější. — Umřít...? Jenda hledí na hvězdy, které na tmavém nebi tak mírně světélkují. Myšlenka honí myšlenku, vzpomínka za vzpomínkou táhne hlavou... Obrazy letí před očima — celý ten život dvaceti šťastných let. To mládí krásné, prožité v zapadlé české vesničce tam na Volyni, ten život, štěstí, naděje... Pak přišla ta rána morová — válka a jeho vzali hned v druhém odvodu. Vzpomíná domova, loučení bolestného a smutného s rodiči, se sourozenci, přátely i známými, i s tím milým děvčetem modrookým, světlolvasým — se svoji Aničkou.

A teď umřít — umřít? —

Jendovi se chce vzchopit, vykřiknout do světa tu svoji bolest tu nespravedlnost těch, kteří válku vyvolali. Vspřimil se trochu na rukou a rozhlédnuv se kolem, viděl jenom ty postavy otrhané,

Čeští písaři užili tedy písma latinského i při psaní českém. Při tom však se jim naskytovaly různé nesnáze. Latinská písmenka (kterých bylo kolem 25), nestačila pro všechny české hlásky, kterých bylo mnohem více. Staročeský písař sobě pomohl tím, že když nenašel pro některou hlásku vhodného písmenka, vzal jiné, jemu trochu podobné. Měl napsati np. slovo dítě, které staročesky znělo dietě. Latinská abeceda však neměla ani d, ani ie, ani t, ani ě, a tu staročeský písař napsal pouze dete — místo dietě. Bylo to sice velmi jednoduché, ale málo zřetelné.

Později psali písaři už poněkud přesněji. Hlavně rozlišovali hlásky, jež my označujeme dnes háčkem, od hlásek prostých, a sice skládáním, spojováním několika písmen příbuzných, tedy asi tak, jako se děje nyní v polštině a němčině i jinde. Tímto způsobem se psalo staročesky až do konce 13. století. Psalo se czas (čas), wsse (vše), praace (práce) comaar (komár) a t. p.

(Pokračování příště.) J. F.—k.

ROZMANITOSTI.

Jak hospodařili plánovitě v Číně před 900 lety.

Vědět o tom je dostatečně časové i dnes, kdy se liberální řád dostal do těžkého zápasu s plánovitým hospodářstvím. Když vládl v Číně v 11. století osvícený císař Sendzung, byl vyzván politik Van-ngan-šen, aby uspořádal Čínu podle nových zásad, které hlásal mnoho let slovem i tiskem. Tvrdil, že odstraní drahotu i nouzi tak, že stanoví ceny životních potřeb, zruší daně pro méně zámožné a převede je na boháče. Z výnosu daní chtěl podporovati nezaměstnané, chudé a starce.

špinavé, z jichž tváří vyzíral hlad, bída a hrůza smrti. Hlava se mu zatočila, v očích zavřil zmatený roj světél a ze stísněného hrdla ozval se bolestný výkřik nitra rozbolavělého, ztrýzněného... Padl do vysoké trávy a anđěl spánku přikryl jej svým sladkým závojem.

Druhý den dostali zajatci trochu potravy. Kus černého „rázového“ chleba, plesnivého a trochu vody. Nebylo to dobré, ale vyhladovělým chutnalo to jako nejlepší lahůdka. Do vyprázdněných žaludků bylo toho však velmi málo a zajatci pocítili ještě větší hlad. Kdosi připadl na myšlenku živit se trávou, které rostlo na poli dostatek. Jenda našel skromnou bylinku, „lebeda“ jí doma říkali, v chradách růstala jako plevel a maminka s ní někdy krmila prasata. Slzy se draly hochovi do očí, když hleděl na tu rostlinku a žaludek svíral se v křečích. Přemohl odpor a zavřev oči dal jí do úst. Neměla chutí, ale byla to přece jenom nějaká potrava.

Také druzí zajatci živili se lebedou, a někteří přimíchávali k ní trochu kopřiv-žihavek, které tam u plotu rostly také.

Jenda však shledal, že těchto rostlin je na ohrazeném poli poměrně málo. Může to stačit asi na týden a potom — Jenda, ani nikdo druhý neví co bude potom; ostatně, nesnaží se ani na to myslit, neboť přítomnost byla už tak hrozná, že nikdo neměl sil uvažovat o budoucnosti.

IV.

Jednou k večeru dostali zajatci návštěvu. Něko-

Stát se měl státi zemědělcem, obchodníkem, výrobce finančník m. Hospodářské úřady mají vypracovati a určití osevní plán, jiné úřady mají organisovati výrobu i obchod, ještě jiné půjčovati bezúročně peníze potřebným. Zeměděšti odborníci mají pečovati o to, aby stát přiděloval nejlepší osivo pro nejvhodnější a nejlépe zpracovanou půdu, tak, aby výtěžek byl největší. Odborníci, ti s titulem hospodářských správců měli býti diktátory zemědělskými a všechna zemědělská výroba měla býti zmonopolisována. Také potraviny měly býti jednotně ceněny a to denně, aby se čelilo spekulaci, lichvě i meziobchodu. Van-ngan-šen obdržel vskutku plnou moc, aby takové plánovité hospodářství zavedl. Podařilo se mu přebudovat všechno čínské národní hospodářství na mnoho let a splniti, co lidu, vzdělančům i císaři sliboval. Když však chtěl později reformovati i vzdělání a počal měniti předpisy o doktorských zkouškách, poštal proti sobě mocnou a rozhodující skupinu mandarinů, kteří ovládali veškeré úřady a měli neobyčejný vliv na lidi. A tak byrokracie využila přírodních pohrom, které nalezly na zemi a obrátila hněv lidu proti průkopníku plánovitého hospodářství. Nový správní aparát zakolísal a přívrženci Van-ngan-šenovi byli odsouzeni do vyhnanství. Tak byl v Číně posílen liberalismus a vzrostl odpor proti silné ústřední vládě do té míry, že se každá provincie stala státem, že se obcím dostalo dalekosáhlé samosprávy a rodina s příbuzenskými svazky, s nepsaným zákonodárstvím mudrců a s tradicí, že se stala světem pro sebe, který charakterisuje Číňany dodnes. V takové soustavě se daří občanským válkám a přírodní pohromy jsou v ní snáze překonávány, avšak úspěšná správa ohromné říše není pak možná a proto se také Čína nalézá v chaosu.

lik německých důstojníků s tlustoučkým pánem v občanském obleku. Byl to asi lékař, neboť podroboval zajatce povrchní prohlídce. Ti, kteří měli ještě trochu sil, postavení byli na jednu stranu a ti kteří nebyli už k ničemu, oddělení byli stranou. Jenda byl až na konci a snad si jej lékař více všiml než ostatních, neboť se na něj soustrastně zahleděl a pravil přitlumeně: „Škoda tě hochu.“ — Bylo to tak milé, tak sladké; Jenda dosud nikde tady nenašel soucitu, politování až teď. Slzy mu vstoupily do očí a v prsou ozvala se horečná touha po životě. „Pane doktore, prosím vás, zachraňte mne!“ — zvolal už za odcházejícím lékařem.

Pan se na ta slova rychle obrátil a upřel na klečícího pronikavě oči. „Ty jsi Čech?“

— „Ano, pane, prosím vás —“ zavzlýkl Jenda. Lékař se sklonil k ubožákovi a řekl skoro šeptem: „Neprozaď svou národnost, — jsi-li Čech, postarám se, abych tě odsud dostal. Zatím buď trpěliv a čekej!“

Po těch slovech doktor se obrátil a rychle odcházel sledován usazenými zraky Jendovými. Pomůže mu opravdu, vrátí se ještě mezi lidskou společností, opustí tento hrob živých mrtvol?

Zajatci, kteří byli shledáni za schopny nějaké práce, byli postaveni do řady a pod přísným dozorem strážců odváděni někam jinam. Provázeli je nářek a pláč těch, kteří v taboře zůstali, pravých to lazarů.

Mezi těmito byl i náš Jenda. Neztrácel dosud hlavy, ačkoliv postavení jejich bylo hrozná. Slova doktora Čecha živila v něm naději na život. Ne-

O kukačkách.

Malokterému ptáku věnovali lidé tolik pozornosti jako kukačce a jejímu podivnému pudu cizopasiti v hnízdech. Přece se však o ni všechno nedověděli a čas od času překvapují nás další novinky. Zvláště je podivno, jak dokonale je přizpůsobeno vejce kukaččino podivnému pobytu. Především má skořepinu velmi tlustou, tlustější než obyčejná ptačí vejce. Vzporuje tak hostitelům, kteří se pokoušejí cizí vejce z hnízda odstraniti. Dále se líhnou kukačky velmi brzo, dříve než se zpravidla líhnou mláďata z vajec hostitelových. Tak je tu kukaččino mládě v hnízdě dřív než vlastní mláďata hostitelů a silí rychleji než nevládní bratři a sestry. To podporuje jeho pud vyhazeti z hnízda vše, ovládnouti pole a zmocňovati se všeho pokrmu. Indická kukačka nemá jako mládě toho pudu a snaší se se svými nevládními sourozenci; zato se jim přizpůsobuje barvou i velikostí tak, že ani staří ji od vlastních dětí nerozeznají.

Strašidelný palác.

Nejkrásnější z paláců na Long Islandu (USA.), od smrti Maxe Lebaudyho zůstal uzavřen a opuštěn takže v New Yorku se záhy začalo proslýchat, že v paláci straší. Skutečně výsledkem několika dětí, jež si hrály v parku, bylo zjištěno, že děcka spatřila četné „fantomy v bílých řízách“ pohybovati se za zavřenými okny opuštěného sídla, v jehož sousedství je pověstný „Meadow Brook Hunt Club“. Zpráva o strašidelném paláci se šířila v „městě mrakodrapů“, až konečně obyvatelé Westbury usoudili, že strašidla, jež v době pokroku za večera provádějí své reje tak, aby je bylo možno spatřiti i z parku, přece přehánějí, a proto pozva-

věděl jak se to stane, ale měl víru ve slib krajanův, že mu pomůže.

* * *

Tmavá noc snesla se nad krajem. Po nebi houpaly se černé mraky, jak živé příšery, zastírajíce matný svít několika hvězd neproniknutelnou clonou. Krajina byla pustá, mrtvá; jen odměřené kroky strážce, co chvíli rušily ticho kolem tábora. V táboře ticho mrtvé, až příšerné. Zajatec — zdálo se — že bez dechu leží tu jako mrtvolu.

Strážce stavaly se stále ospalejší, až posléze zašla kamsi docela. Chvilí bylo ticho, ale pojednou lehký šustot označoval, že někdo z zajatců plazí se suchou trávou. Na ostnatém drátě zavěsil se tmavý předmět napínaje dráty k prasknutí. Postava spínala se opatrně výše a výše až na hoření drátě chvíli stanula. Snad uprchlíka už opustili síly snad se chtěl přesvědčit zdá je dost bezpečno.

Nikde se nic nehýbalo, jen vítr chvílemi zahvízdl v napiatých drátech. Ještě krok — dva už bude uprchlík na druhé straně — kde kyne mu svoboda, život a chleb... Pojednou rozlehl se nocí výkřik bolesti, strachu a vzteku zároveň. V zápětí zahoukla rána a tmavá postava padala s posledním zastenáním k zemi, rozdírajíc oděv i tělo o zrádné ostny drátu.

Byl to některý zajatec, jenž zaplatil svůj odvázný kousek vlastním životem. Ráno stráž odklidila mrtvolu a zase šlo všechno po starém, jenže stráž byla teď trochu bedlivější.

(Pokračování.)

li si na ně policii. A tak jako v Kopeckého loutkové hře náš statečný krajánek v „strašidelném mlýně“ schytl za čerty převlečené penězokazce, američtí policisté ve „Phoenix Lodge“ zatkli za bílé fantomy převlečené bootleggery, kteří využívají legend, jimiž byl opuštěný palác opředen, zařídili si v něm tajný, ale současně i nejmoderněji vybavený lihovar.

K objevu velkého platinového ložiska v Číně.

Ložisko bylo před časem objeveno vědeckou výpravou nankinskou, objev však veřejnosti dlouho tajili. Když se o tom konečně lidé dověděli, podnikli útok na platinová pole v pohorí Kuenlun, poblíže malého města Hsinganu. Platinová žíla je velmi mocná a vydatná a kdyby se řádně využila, stala by se Čína světovým státem ve výrobě platiny, také již proto, že má tak levnou pracovní sílu jako žádný jiný stát, ani Japonsko ne. Obyvatelstvo městečka Hsingan ochuzené občanskou válkou a neúrodou vrhlo se na povrch a počalo platinu loupeživě těžiti. V kraji zavládly poměry jako svého času na Klondyke, ba ještě horší. Vražda stíhala vraždu, loupeže a bitky byly na denním pořádku a vládní vojsko těžce sjednalo pořádek. Zároveň se věda dnes osvobozuje od platiny. Chemie jí již dávno nepotřebuje tolik co dřív. A výroba platiny na světě roste! K největšímu a skoro k jedinému výrobcu, k Rusku, přibyla Kanada, která těží platinu jako vedlejší výrobek při těžbě niklu. Nyní přistupuje k výrobě ještě Čína, takže platina ještě dále poklesne v ceně, která kdysi bývala mnohonásobně vyšší zlata.

Hádkářský koutek.

Rozluštění hádanek z naší soutěže.

„Z“ č. 4.

Hádky č. 1. (táj): v zapětí.

č. 2. pávice.

č. 3. „— babka — babce — babka
v kapse vrabce — babce
vrabce v kapse — vrabce
babce v kapse pisk’.“

č. 4. sáh-ar-a = Sahara (—|— = a).

č. 5. moucha — mouka.

„Z“ č. 5.

Křížovka.

Vodorovně:

1. rosa — Etna,
2. k — bar — mra — ra,
3. ar — Hedin — Ir,
4. mys — nos — oda,
5. astra conak (obr. kanoc),
6. ry — sl,
7. opona — ampir,
8. lep — los — val,
9. as — atnyp — my,
10. t — dva — ryž — n,
11. křen — krém.

Doplňovačka s tajenkou.

1. čižmy; 2. Eliáš; 3. šachta; 4. Indie; 5. práce; 6. oslík; 7. Douša; 8. pilka; 9. Orion; 10. rádio; 11. útesy; 12. jamka; 13. Tichon; 14. esaul.

V s u v k a .

lot = t

ol = Tobol.

(Dokončení příště.)

